

man dog var istand til at skaffe hele Skibets øvrige Besætning en nogenlunde uniformsmæssig Beklædning, der saa blev gjort en Undtagelse med disse saa Menneſter, som ved Parade og andre større Leiligheder nu i Almindelighed møde i sort Frakke og brune Beenklæder eller i en lignende Paaklædning, hvad der er stødende. Jeg troer, at der meget let kunde gjøres den fornødne Forandring dert ved f. Ex. at give dem Munderingspenge i Eighed med de øvrige Følk, saa at de idetmindste kunde blive istand til at anskaffe sig et eneste Uniformstykke. Jeg beklager, at jeg ikke tidligere har omtalt dette, og skal nu kun henstille til den høitærede Minister, om der maatte være Noget derved at gjøre; den ærede Marineminister vil vistnok erkjende, at der her er en Mangel tilstede. Med Hensyn til det Forslag, der af den ærede Marineminister er stillet under Nr. 13, skal jeg udtale, at jeg vel tidligere et Par Gange har yttret om den tilsvarende Paragraph, som var indsat i det oprindelige Lovudkast, at jeg ansaae den for overflødig, men at Sageti nu stiller sig anderledes for mig, efterat den ærede Ordfører idag har udtalt, at han vilde ansee Afstemningen over dette Forslag af den ærede Minister som eensbetydende med, hvorledes man dømte om, hvorvidt det var en Skibschef tilladt at nedsætte en Mand i Befarenhed eller ikke. Under disse Omstændigheder skal jeg ganske vist stemme for den ærede Ministers Forslag under Nr. 13. Jeg troer nemlig ikke, at det er muligt at betage en Skibschef denne Myndighed til at nedsætte en Mand i Befarenhed. Jeg troer, at Disciplinen vilde lide altfor meget ved, at den øvrige Deel af Mandskabet skulde see en maaffee høist maadelig Person staae i en Klasse, hvori han aldeles ikke er istand til at gjøre Syldest, og jeg troer, at der er saameget mere Grund til at holde paa den omtalte Myndighed, som det er en bekjendt Sag, at der meget ofte er udfkræve Følk, som endog imod deres Dnsse ere blevne satte i den høiere Klasse. — Under Nr. 15 er der af hele Udvalget fremsat et Forslag, som er i

god Consequents med, hvad der er vedtaget i Forslaget til Loven om Felttillæg ved Hæren, og som ganske vist ogsaa er i Consequents med, hvad der er vedtaget ved Forslagene til en heel Deel andre Lønningsslove, men jeg maa ikke desto mindre stemme mod dette Forslag som mod alle lignende. Det er en Consequents af den Stræben, der her i Thinget bestandig gjør sig gjældende efter ved enhver Leilighed at nedtrykke Embedsmændene, men som jeg ikke kan ansee for heldig. Naar man vil nedsætte Embedsmændenes Lønninger, naar man vil berøve dem Raadigheden til selv at bestyre deres egne Midler ved at paalægge dem Forpligtelser i Henseende til Alderdomsforsørgelse og Enkesforsørgelse, og naar man nu endelig vil berøve dem en af de bedste Rettigheder, som en Borger i en Stat kan have, nemlig den at kunne recurrere til Domstolene, naar han troer sig brøstholden med Hensyn til sin Ret, saa seer jeg ikke rettere, end at dette tilsidst vil gaae ud over Embedsmændenes Hæderlighed og gjøre dem til ydmyge, høielige, villieløse Redffaber for Regjeringen, hvad man jo ikke kan være tjent med. Jeg seer heller ikke, hvad der skulde vindes ved Forslaget. Man kan dog ikke mene derved at give Regjeringen et Stempel for Useilbarhed; det vil ialtfald intet fornuftigt Menneſte troe paa i vor Tid. Vi have jo netop nylig seet et Exempel paa, at Regjeringen ikke er useilbar. Vi have jo seet, hvorledes en Embedsmand for ganske nylig har vundet sin Sag mod sin Minister. Heller ikke kan man mene, at man frygter for, at Domstolene skulle blive overbeholdede, thi vi have jo en 20aaring Erfaring for os om, at de ikke ere blevne overbeholdede. Desuden vil der altid, hvad der allerede tidligere er blevet henviist til, være Ulyst hos den Underordnede til at optræde mod sin Overordnede, og den Underordnede gjør det derfor vistnok ikke uden den høieste Nødvendighed og uden at have en fast Overbeviisning om, at han er i sin Ret. Jeg maa derfor stemme mod det omtalte Forslag.